

El terrorisme blanc

No hi ha dubte que l'esclat de les bombes és de gran efecte, i això sense referir-se a les víctimes que en poden resultar. Quan al soroll s'hi afegeix la sang, el fet es torna estremidor, suscita condemnes justificades i serveix de pretext per al desencadenament de mecanismes repressius que, a vegades, no fan altra cosa que aprofitar el viatge. A més commou la gent, la distreu d'altres atemptats menys espectaculars, però de conseqüències gravíssimes.

Parlem molt de sistemes agonitzants i els atribuïm —o els neguem— uns determinats continguts ideològics, però potser no ens adonem prou que no es tracta tant d'ideologies com de l'art de prescindir d'escrúpols. Això del bé comú és molt bonic —i sobretot, molt pràctic— perquè s'ho cregui la majoria, mentre una minoria es dedica fanàticament al bé individual, al bé de grup, al bé familiar o, resumint, a arrambar amb tots els béns que se'ls posin a tret. Sota la capa de defensar les essències més pures del patriotisme i de la vida immaterial, espremen el país com una llimona.

La corrupció, l'escandalosa fuga de capitals, les disposicions més o menys encobertes per la legalitat i els plans i projectes destinats a facilitar l'especulació descarada formen part d'un terrorisme blanc. La puja desorbitada dels preus, amb un aflujament de tots els controls per a aturar-los, és un factor important en aquest front insidiós que no necessita el soroll de les bombes, tot i que l'aprofiti amb un sospitós do de l'oportunitat.

És innegable que la premsa compta amb una llibertat —condicional, això sí— que en certs aspectes causa sorpresa. Però quant als afers bruts, si se n'aireja algun de molt sonat, d'aquests que no han pogut evitar les filtracions, en arribar a un determinat nivell i a uns determinats noms, la cosa s'atura, un vel misteriós —però no tant— torna a caure sobre el cas, com una colossal tapadora.

No hi ha dubte que moltes empreses del país es troben paralitzades, i no únicament degut als processos "conjunturals" dels quals sempre es procura fer-nos memòria. Un alt organisme tècnic de l'economia europea ha fet públic que la greu crisi d'Espanya ja no obeeix tan sols a la recessió econòmica mundial, sinó també a uns motius locals que l'han col·locada en un escabrós pendent. El món es refà de l'entrebanc a un ritme que aquí no se segueix. A vegades, fa l'efecte que per ara no hi ha cap interès a seguir-lo.

Sembla que, per tot de camins intricats, se'ns vulgui fer arribar a les comparacions que ja ens anunciaven de fa temps: "Tan bé que estàvem i ja ho veieu, així que sortim del solc, el desordre, les privacions i el caos". Naturalment, si un dia es produís un fort cop de timó cap a la dreta, la cosa canviaria: tornarien diners de Suïssa, augmentarien les inversions i els crèdits, el capital es mouria amb el dinamisme que pot demostrar quan vol i de nou seríem oficialment feliços. La laboriositat ben entesa i ben aprofitada i la paternal mà dura que ja se sap ens evitarien de caure en la temptació d'investigar coses de les quals es considera que no n'hem de fer res. ● PERE CALDERS